

partes? *Absentum.* 2. Artes conjungendæ sunt usu: præceptis autem & finibus accuratissime distinguendæ. 3. Rhetor quando invenit & disponit, hoc non facit qua Rhetor, sed qua Logicus. Plane sicut Musicus, cum orat, non qua Musicus, sed qua Orator est, orat, & pastor quando obligat vulnus, non est pastor, sed facit id ut est Medicus. *Nec obstat* & hoc, quod plerique Rhetores inventionem & Dispositionem Rhetoricæ partes constituunt. *Est enim Elench. Testim.* Cum non videndum, quid veteres fecerint, sed num recte & ex lege methodi fecerint. 2. Respexerunt illi potissimum Oratoriam sive Rhetoricam forensis, adeoque Rhetoricæ usum, non vero Rhetoricam artem, quæ bene dicendi præcepta tradit, & in nuda & mera elocutione & actione absolvitur.)

CAPUT II.

I. ELOCVTIO est Orationis exornatio.

(Definitio sumpta est a *forma* & *subjecto*. Exornationis enim vocabulum propriam Elocutioni naturam & essentialiam attribuit, & præterea eam tum ab aliis rebus, tum ab actione (*altera Rhetoricæ parte*) distinguit. Subjectum autem elocutionis est *Oratio*, quia in eadem, ratione vocum, exornanda tota occupatur. Ubi nil *obstat*, quod elocutionis propria significatio orationis pronuntiationem, quæ fit viva voce, designet. Designat quidem: verum hic per *ἔλεγχου* latius sumitur, ut non tantum Orationem viva voce enunciata seu enunciandam, quæ tropis & figuris referta sit, sed scriptam etiam Orationem troporum luminibus variatam, & figurarum schematibus exornatam, licet nunquam viva voce enunciatur, complectatur. *Philippus 2. Rhetor. sub init.* ita definit: *Electio est, quæ dilucida & perspicua oratione res exponit.* Partes vero Elocutionis tres facit. 1. Sermonem Grammaticum. 2. Figuras. 3. Amplificationes. Cum tamen diluciditas sermonis & Orationis perspicuitas non sit Rhetoricæ, sed solius Grammaticæ, sicut Rhetoricæ solius sermonis exornatio. Ad salvandum tamen Dn. Philippum dici potest, eum non nude de Rhetorica,

rica, ejusdemque præceptionibus specialibus loqui, sed de omnibus iis, quibus Orator ad obtinendum scopum suum opus habet; adeoque docere, qualis Orator esse & quæ scire debeat.

2. Elocutio est Tropus & Figura.

(Dichotomia Elocutionis est ex effectu. Genus enim hic in species suas distribuitur. Eandem tradit Cicero l. de Orat. ubi ait: Nam est quidam ornatus Orationis, qui ex singulis verbis est, (ut in tropo) alius qui ex continuatis conjunctisque constat (ut in Figura) plane quemadmodum in Logicis *Inventio*, prior pars, singulorum est argumentorum: *Judicium* vero posterior pars, conjunctorum & collocatorum seu dispositorum.)

3. TROPUS est elocutio, qua vox a nativa significatione in aliam immutatur.

(Tropus dicitur a Græco *τρέπω*, quod inverteo, converto, immuto, &c. significat. Est enim versio seu modificatio vocis, qua vox a significatione propria vertitur in alienam. *Definitio* est a *Genere*, quod est Elocutio, & a *Forma*, quæ a subjecto, quod est vox, & adjuncta significationis mutatione constituitur. Quintiliano l. 9. in princ. teste Ramo Schol. Rhet. 17. in princip. Tropus nihil aliud est, quam *dictio ab eo loco, in quo propria est, translata in locum eum, in quo propria non est.* Declaro exemplo. Si vocabulum *gannire* a vulpibus, quarum est proprium, transferas & traducas ad hominem inepta & inutilia loquentem, tropus fuerit, *Metaphora* scilicet. Sic, si *ditionem* causæ propriam attribuas *effecto*, ponens scil. nomen auctoris pro opere ipso ab auctore confecto, ut puta, Virgilium pro Virgilio *Æneide*; vel *ditionem subjecti* propriam tribuas *adjuncto*, si nimirum locum ponas pro re locata, mundum pro incolis, Germaniam pro Germanis, & vicissim contra, similiter tropus fuerit. *Dictio* enim ab eo loco, in quo propria est, transfertur in eum, in quo propria non est. Porro ab hac ipsa definitione Tropus non tantum est, quod est, sed & a *figura* potissimum distinguitur.

Disse-

LIB
 Differentia
 precipue. 1. T
 his: Figura est
 Quintil. l. 9. c. 1
 ba conjuncta vel
 pus verbi seu no
 Figura vero (non
 Grammaticam scilicet
 talis exornans.
 NOTA hic I.
 obitio, extra O
 potest. Sic si qu
 proprie aut mod
 contextu eius pr
 prehendes.

NOTA II.
 Necessitas, quæ
 quidem verborum
 habemus tot verba
 pi conservans. O
 modo ratione v
 stantur, ut Ca
 eleganter dicitur
 & angustis: pe
 Nam ut vestis
 post adhiberi c
 gnitatem: Sic
 frequentem, de
 etiam obicitur
 nus pro cura
 ptatis ergo. F
 dunt. Obicitur
 quia obicitur
 hibeamus.)

Differentia namque *Tropi & Figura* consistit in duobus præcipue. 1. *Tropus est in UNA voce sive in singulis verbis: Figura est in pluribus, & conjunctis* (in Oratione.) *Quintil. l. 9. c. 1.* Errant igitur, qui tropum etiam in verba conjuncta vel totam phrasin cadere existimant. 2. *Tropus verbi sive vocis significationem nativam mutat in aliam: Figura vero* (non vocis, sed) *Orationis habitum immutat Grammaticam scilicet ejusdem puritatem variis schematum flosculis exornans.*

NOTA I. quamvis tropus singularum vocum modificatio, extra Orationis tamen contextum intelligi non potest. Sic si quis dicat *Anus*, nemo intellexerit, num proprie aut modificate loquatur: Sin autem in Orationis contextu *anus* pro *juvencula* ponatur, facillime tropum deprehendes.

NOTA II. *Troporum causas Efficientes esse duas.* 1. est *Necessitas*, quæ est ejusdem causa efficiens, procreans, siquidem verborum inopia tropi primum inventi. Non enim habemus tot verba, quot res. 2. *Voluptas*, quæ est causa tropi conservans. *Omnes namque translatis & alienis magis* (si modo ratione translata sint) *quam propriis & suis delectantur*, ait *Cicer. de Orator.* Qui de utraque causa sic eleganter differit. Tropum necessitas genuit, inopia coacta & angustiis: post autem Delectatio jucunditasque celebravit. Nam ut vestis frigoris depellendi causa reperta est primo, post adhiberi cœpta est ad ornatum etiam corporis & dignitatem: Sic verbi translatio instituta est inopiæ causa; frequentata, delectationis. Qui hic *objiciunt*, Tropum etiam *obscœnitatis* vitandæ gratia inventum, ut cum *Venus* pro coitu sumitur. E. non solum necessitatis & voluptatis ergo. *Elencho opposit. seu Fallac. secundum quid* ludunt. *Obscœnitas* namque ad necessitatem est referenda, quia obscœnis non est utendum, nisi necessario tropum adhibeamus.)

Tropi sunt generales hi

CANONES.

1. Omnis tropus debet esse verecundus, ut deductus esse in alienum locum, non irruisse: ut precario, non vi venisse videatur, **TALÆVS c. 2. Rhetor. lib. 1. ex Cic. 3. de Orat.**

2. Rei conveniens.

3. Delectans plurimum.

(Itaque Tropi longius petiti, qui non significantes, & qui inconvenientes, qui obscuri & obsceni merito rejiciendi. Confer. Arist. 3. Rhet. c. 2.)

4. In Tropo consideranda: 1. Generales affectiones. 2. Distributio sive species.

5. Affectiones tropi generales tres sunt:

1. Κατάχρησις abusio.

2. ὑπερβολή superlatio.

3. Ἀλληγορία continuatio tropi.

(Dicuntur *affectiones generales*, quia non sunt distinctæ troporum species, sed generalia troporum accidentia, quæ communiter singulis tropis, quanquam aliis crebrius, aliis rarius, accidunt. Ita *exempli gratia*: Allegoria non tantum est Metaphoræ affectio, sed & Metonymiæ, sed & Ironiæ, sed & Synecdoches; Catachresis non tantum est Synecdoches, sed & Metonymiæ, Ironiæ & Metaphoræ, &c. Communes autem Troporum affectiones distinctas eorundem species constituere non possunt. Ideoque nec Catachresis, Hyperbole & Allegoria specie distincti Tropi a Meton. Iren. Metaph. & Synecd. esse possunt.)

Ubi **NOTA I.** promiscue a quibusdam dici *Catachresin Synecdochicam* (quod scilicet ad Synecdochen pertineat) & Synecdochen *Catachresticam* (quod scilicet ei Catachresis accidat) item Allegoriam *Metaphoricam* & *Metaphoram Allegoricam*: sed tamen, quia Hyperbole, Catachresis & Allegoria tropi sunt accidentia, rectius dicitur *Synecdoche Catachrestica*: *Metaphora Allegorica*: *Ironia Hyperbolica*, &c. Quia accidentia recte attribuuntur subjectis.

NOTA

NOTA II. T
 ni etiam in
 non sunt. E
 est affectio figur
 bolen præcipue
 se, est emphatic
 Misen vero simi
 dicimus in
 6. Κατάχρησις
 or: ut apud v
 Hanc ego s
 Ubi sperare
 enim bona: i
 Gladius vagi
 pro Marcell
 CICER. lib. i
 & deridendi
 Eunuch. Hi
 beo. Sic ag
 § lib. 2.
 nari dicitur
 lib. 2. Ene
 cant, edific
 (A Corin
 Abusio: Gram
 citur. De qu
 sione omnia tra
 propria in su
 abutitur) ho
 pro abusione
 ficatio tropi
 Ut vana
 corrigitur

NOTA II. Tribus his affectionibus troporum annumerari etiam ἐμφασις & μείωσις: At istæ distinctæ affectiones non sunt. Ἐμφασις enim nonnunquam est sine tropo, & est affectio figuræ Grammaticæ. Si tropica est, ad hyperbolen præcipue referri potest, ut *volitare gloriæ cupiditate*, est emphatica hyperbole seu hyperbolica Metaphera. Μείωσις vero similiter sub hyperbole comprehenditur, ut *dicemus infra.*)

6. *Κατάχρησις* est tropus durior & inæqualior: ut apud VIRGILIUM *Æneid.* 4.

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem.

Ubi *sperare* accipitur pro *timere*. Speramus enim bona: timemus mala, quale & dolor est. *Gladius vagina vacuus*, id est, *nudus*. CICER. *Orat. pro Marcell.* *Fruges pubescunt* pro *germinant*. CICER. *lib. I. de nat. Deor.* *Hunc comedendum & deridendum vobis propino*. TARENT. *in Eunuch.* *Hic ἀκύρωσις propino* ponitur pro *præbeo*. Sic apud HORATIVUM *lib. I. Epist. 8.* & *lib. 2. Satyr. 3.* *Pulchra & præclara ninnari* dicitur pro *promittere*. Apud VIRGIL. *lib. 2. Æneid.* in illo: *Instar montis equum ædificant*, ædificare ponitur pro *facere*.

(A Cornificio *lib. 4. ad Heren. in Orat. Cicer.* Latine *Abusio*: Grammaticis vero Ἀκυρολογία, nominis *abusio* dicitur. De qua **NOTA.** Quanquam generaliore significatione omnis tropus possit dici *Catachresis* (nullus enim in propria sua significatione rem exprimit, sed omnis aliena abutitur) hoc tamen in loco *Catachresis* sumitur specialius pro *abusione*, sed tamen duriori & inæqualiori, quæ significatio tropis in genere non competit.)

Catachresis est hic **CANON.**

Ut *κατάχρησις* aliquantulum molliatur & quasi corrigatur, præmittenda est *epiPLEXIS*, id est, præ-

munitio sive castigatio quædam, cujus fere hæ sunt formulæ: Ut auctoris hujus verbis utar: Ut ita dicam: liceat mihi isto verbo uti: liceat ita loqui. Item, quasi, velut, tanquam & similes, ut: si inexplabilem librorum belluonem quis diceret, paulo durius diceret. Sin vero, ut ita dicam, adjecerit, mirius aliquando dixerit: ut, inexplabilis es librorum, ut ita dicam, helluo.

1 7. *ὑπερβολή* est, qua superatur veritas rei augendæ vel minuendæ gratia.

(Cicer. lib. 4. ad Herenn. dicitur *Veritatis superlatio*, item augendi minuendive causa veritatis superlatio atque trajectio: male autem ab eodem refertur inter Figuras, cum in hyperbole fiat vocis immutatio; in figura non item. *Nota* hic 1. Si hyperbole est in uno verbo, ad Rhetoricam pertinet: Si vero non est in uno verbo, sed in tota Oratione, est argumentum Logicum, ut: *puella nive candidior: Ocyor Euro*. In quibus est comparatio majorum & minorum. 2. Etiam si hyperbolæ rei veritatem vel augment vel imminuunt, non tamen mendacia proprie dicta sunt, quia 1. in iis τὸ ῥητόν, & proprietates vocum non spectatur, sed *διάνοια*. 2. quia in illis non est fallendi propositum, nec voluntas dicendi falsum. 3. quia non est in illis inæqualitas Orationis & mentis, quæ necessario ad mendacii constitutionem requiruntur. Alii hic distinguunt inter mendacium *malitiosum sive perniciosum*, quod alienum omnino a Rhetore esse debet: & *officiosum sive jocosum*, quale *Poëticum, Ironicum & hyperbolicum*, quod recreationis duntaxat, & ornatus gratia licitum esse dicunt.

1 8. Species ejus duæ sunt: *Ἀύξησις* Amplificatio sive exuperatio, & *Μείωσις* extenuatio.

1 9. *Ἀύξησις* est, qua veritas superatur rei augendæ gratia, ut *Scelus, pro scelerato. Carcer, pro carcere*

LIB
carere digno.
ri, pro carere
pilitate glori
(Alii sic defini
mur, quod rei
in Orat. pro dom
in calum accensio
tis: Quod pro
strum in illis
ne, ut unde nat
dir cygnis heder
fida clamor.
Oratio humilis
Evangelium ma
Marc. 16, 17.
est, plerique Pro
las hominibus, a
hominis cum ve
Luc. 18, v. 8.
tas mundas libere
mandas ipsum
NOTA I.
vel gratia, qua
quam genera
certas syllabas
constare, com
implet: ut cre
comparare. Car
late ferrem in
ardem. Finem
NOTA II
sunt Adjektiv
tissimus. Dis
comparatione
NOTA III
dam sententia
intra eosdem

carcere digno. Pestis, pro pestifero. Debacchavi, pro convitiari. It clamor celo. Volitare cupiditate gloriae. Ocior Euro. Tardior testudine.

(Alii sic definiunt: Auxesis est, cum verbo vel dicto utimur, quod rei magnitudinem superare videtur. Ita Cic. in Orat. pro domo; Quibus tanquam gradibus mihi videor in cælum ascendisse, non in patriam revertisse, & pro Cluentio: Quod portentum, Dii immortales, quod tantum monstrum in ullis locis, quod tam infestum scelus atque immane, aut unde natum esse dicamus! Virgil. Eclog. 7. Candidior cygnis hedera formosior alba. Æneid. 2. Ferit aurea sidera clamor. Hac hyperbole in scriptura sæpius occurrit. Oratio humilis aubes penetrat, Syr. 15. v. 1. Prædicare Evangelium omni creaturae, id est, omnibus gentibus, Marc. 16, 15. Non est Propheta acceptus in patria sua, id est, plerique Prophetæ, Matth. 13, 57. Eritis odio omnibus hominibus, id est, impiis, Matth. 10. v. 22. &c. Filius hominis cum venerit, num reperiturus est fidem in terris? Luc. 18. v. 8. Quæ si omnia scriberentur, ne quidem totus mundus libros capere posset, Job. 21. v. 23. Ecce totus mundus ipsum sequitur, Job. 12. v. 20. Ubi

NOTA I. Ad auxesin referri verba 1. *significantiæ* vel gravia, quæ animum implent: sic species graviores sunt quam genera, ut latrocinium pro cæde. 2. *Sonantiæ*, quæ certas syllabas longas habent & aures implent: ut, audire, conflare, comprobare. 3. *Plena*, quæ & animum & aures implent: ut crudelissimum & luctuosissimum exitium patriæ comparare. Cic. pro Sylla. 4. *Tropica emphatica*: ut, tum late ferreus hastis horret ager, campi que armis sublimibus ardent. Æneid. 1.

NOTA II. Ad Auxesin etiam referri Epitheta, quæ sunt Adjectiva alicui Substantivo addita, ut, homo sapientissimus. Dido pulcherrima. De quibus cap. seq. Item comparationes: ut, Stentore clamosior.

NOTA III. Hyperbelon ab auxesi hoc modo e quorundam sententia differre: quod illa fides limites excedat: ac intra eosdem maneat,

10. *Μείωσις* extenuatio est, qua veritas superatur rei minuendæ & extenuandæ gratia. Vocatur alias & *Ταπείνωσις*, ut, *Vermis*, pro homine. Erratum pro scelere, *Stridor*, pro voce. *Severus*, pro crudeli.

(*Alii sic definiunt.* *Μείωσις* est, cum verbum mollius sive mitius loco proprii subjicimus. Sic *Psal.* 22. v. 7. Ego *vermis* sum, non homo. *Esa.* 41. v. 14. Noli timere *vermis* Jacob. *Job.* 25. v. 6. Filius hominis *vermis*. Sic dicit Abraham ad Dominum: Ecce nunc cœpi loqui ad Dominum meum, qui *pulvis* sum & *cinis*, *Gen.* 18. v. 27. Sic *Cicer.* (Orat. 3. de leg. Agrar. contr. Bullum tribun. pleb.) Syllanus ager a certis hominibus latissime continuatus tantam habet invidiam, ut feri ac fortis tribuni plebis *stridorem* perferre non possit.

Utinur extenuatione 1. ut arte quadam arrogantiam dissimulantes, nos ipsos modestiæ causa verbis extenuemus: ut, *Lalius* apud *Cicer.* de amicis. Sed quis ego sum? aut quæ in me est facultas? Doctorum est ista consuetudo, eaque Græcorum, ut ipsis proponatur, de quo disputent, quamvis subito, magnum opus est, egetque exercitatione non parva. *Verrin.* 6. Venio nunc ad istius, quemadmodum ipse appellat, studium, ut amici ejus morbum & insaniam. 2. Ut adversarios ipsos vel res ipsorum in contemptum adducamus. 3. Ut per eam rei alicujus difficultatem persuadendi gratia imitando extenuemus. *Μείωσις* subjicitur *ληϊότης*, quæ est diminutio modestiæ causa usurpata, quæ fit *ἀποφάσει*, id est, negatione: ut, id vos & a viro optimo & ab homine minime stulto cogitatum esse confingitis, *Cicer.* pro *Deiot.* Nullus homo non cupidus neque appetens, de leg. Agrar. 2. *ὑποκορισμός*, quando diminutivum loco primitivi usurpatur; ut, quid cessat hic homulus ex argilla & luto fictus Epicureus? *Cic.* in *Pison.* Est autem *ὑποκορισμός* parvitas in verbis, quæ *ὑποκοριστικά* diminutiva vocantur, cujusmodi sunt, corculum, animula, offensiuncula, convincelolum, morbulus, &c. Opus hic est limatulo & politulo
tuo

no Judicio. Cice
in sententiis, ut

11. Ἄλλοι
eadem sententi
bor mala, qu
& in ignem d

(Continua hic
aquam de colubr
res in dorcentur
autem Dominus ca
ventilorum in ma
& colliget triticum
igit inextinguibili
parabola in Evan
fuit, quam Metu
tum in Avulur
ditissimi hominis

Veni hoc mihi
vitem,

PaBisum: me

Nunc si filia

Te bovem esse

Ubi enus neq

Tu me bos mag

Et te utar en

Neutrabi hab

Afina me merr

Hic magnam g

lucm

Viam qui ne

Eum oportet

Ego male lo

Nunc vobis

Si bene dice

Si male dice

tuo Judicio. Cicer. (Lib. 7. Epist. Fam. ep. 133.) *Partim in sententiis, ut, Homo ὄναρ σκιάς somnium umbræ.*)

111. *Ἀλληγορία* est tropi ejusdem generis in eadem sententia continuatio & repetitio: ut, *Arbor mala, quæ fructus bonos non fert, exciditur & in ignem conjicitur, Matth. 3. v. 10.*

(Continuata hic est Metaphora, qualis & in seqq. *Bibe aquam de cisterna tua, & fluenta de medio putei tui. Fontes tui deriventur foras, in plateis rivi aquarum sint: tu autem Dominus earum maneto, Prov. 5. v. 15. 16. Cujus ventilabrum in manu ipsius, & permundabit aream suam: & colliget triticum in horreum suum, paleam autem exuret igni inextinguibili, Matth. 3. v. 2.* Huc pertinent omnes parabola in Evangelica historia proposita, quæ aliud nil sunt, quam Metaphoræ allegoricæ. Talis est apud Plautum in Aulularia, act. 2. sc. 2. ubi pauper Euclio recusat ditissimi hominis Megadori affinitatem his verbis:

Venit hoc mihi in mentem, Megadore, te esse hominem divitem,

Factiosum: me item esse hominem, pauperum pauperrimum.

Nunc si filiam locassem meam tibi, in mentem venit.

Te bovem esse, & me esse asellum, ubi tecum conjunctus stans.

Ubi onus nequeam ferre pariter, jaceam ego asinus in luto.

Tu me bos magis haud respicias, notus quasi nunquam siem.

Et te utar iniquiore & me meus ordo irrideat:

Neutrubi habeam stabile stabulum: si quid divortii fuerit.

Asini me mordicus seindant, boves incurserint cornibus.

Hoc magnum est periculum ab asinis ad boves transcendere.

Item in Pœnulo: Act. 3. scen. 2.

Viam qui nescit, qua deveniat ad mare,

Eum oportet amnem quærere comitum sibi.

Ego male loquendi vobis nescivi viam;

Nunc vobis mihi amnes estis, vos certum est sequi.

Si bene dicetis, vestra ripa vos sequar.

Si male dicetis, vestro gradiar limite.

Alle.

Allegoriæ hic est CANON generalis.

ALLEGORIA non fit nimis crebra: nam fatietatem parit.

Cæterum allegoria duplex est: *Uniformis & Multiformis.*

Allegoria Uniformis est, qua ejusdem generis Tropi continuantur in eadem sententia: ut *arbor mala, quæ fructus bonos non fert, &c.*

De hac sunt sequentes CANONES.

1. In allegoria, ex quo genere rerum cœperis, eodem etiam desinas, secus inconsequentia fecundissima fuerit. EX QUINTIL. *lib. 8. c. 6.*

(Ut, si inceperis allegoriam a tempestate, non finienda erit incendio aut ruina, sed tempestate. Sic *Cicer. pro Murena*: Quo me tandem animo esse oportet prope jam ex magna jactatione terram videntem in eum, cui video maximas Reipubl. tempestates esse subeundas? *Item pro Quinto*: Ita fit, ut qui tela depellere & vulneribus mederi debeam, tum id agere cogar, cum etiam telum adversarius nullum jecerit.

Allegoriæ Metaphorarum omnium sunt frequentissimæ.

(Allegoria multiformis est, qua diversorum generum Tropi contineantur in eadem sententia. Sic *in illo Cicer. pro Ligario*. Quid enim, *Tubero*, tuus ille districtus in acie Pharsalicæ gladius agebat? cujus latus ille mucro petebat? quis sensus erat armorum tuorum? quæ tua mens, oculi, manus, ardor animi? quid cupiebas? quid optabas? *Hic quæ sunt Metonymiæ in vocibus* gladius, arma; *Metaphoræ illustriores quatuor*, Synecdoche *duæ*, in vocibus, latus mucro. Sic triplex est Metaphora in illo *Horatii Epist. 1. lib. 1.*

*Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit,
Si modo cultura patientem commodet aurem.*

Prima

Prima est a bra
sive cicuratur.
prie mitescant.

I. Metonymia

(De dichotomia
quorum genere fi
ponuntur, unice
est dicere. Trop
ymia & Irima
Annon facilioti
Quintilianus lib.
1. Mithras. 2.
5. Oropia. 2.
in. 9. A. 2. 2.
E. 2. Phil. Ma
nit tropos septen
len. E. 2. 2. 2.
Rhetor. distingu
Tropos unum
trophora. 2. M
5. Antoniaz
perbole. 9. Ta
similiter decem
3. Proverbia.
7. Sarcasms.
fis. D. 2. 2. 2.
im. 2. 2. 2.
addit Antipho
rum ex his qu
peculiares equ
le. Catachresi
tropis quatuor
che, eandem

Prima est a *brutis*, quæ fera sunt ac proprie mansuescunt sive cicurantur. Altera a *fructibus*, qui acerbi sunt ac proprie mitescunt. Tertia ab *agris*, quorum est cultura.)

CAPUT III.

I. TROPI sunt quatuor.

1. Metonymia. 2. Ironia. 3. Metaphora.
4. Synecdoche.

(De dichotonia, qua binæ troporum species pro uno quoque genere summo, eoque anonymo sive non nominato ponuntur, anxie hic solliciti non erimus. Quid enim prodest dicere. *Troporum genera duo sunt: primum est Metonymia & Ironia: Secundum est Metaphora & Synecdoche.* Annon faciliore labore rectius ordine enumerabuntur? Quintilianus *lib. 8. c. 6. duodecim* statuit *Troporum genera.* 1. Μεταφορὰν. 2. Συναγωγὴν. 3. Μετωνυμίαν. 4. Ἀνωνομασίαν. 5. Ὀνομαλοποιαν. 6. Κατάχρησιν. 7. Μετάληψιν. 8. Ἐπίθετον. 9. Ἀλληγορίαν. 10. Περιφρασιν. 11. ὑπερβολὴν. 12. ὑπερβολὴν. *Phil. Mel. l. 2. Rhet. de Trop. & Schemat.* constituit tropos *septem.* Omittit enim Hyberbaton, Hyperbolen, Epitheton, Periphrasin & Allegoriam. *Chytraeus* in *Rhetor.* distinguit inter tropos unius dictionis & orationis.

Tropos *unius dictionis* enumerat decem, quorum 1. Metaphora. 2. Metalepsis. 3. Metonymia. 4. Synecdoche. 5. Antonomasia. 6. Catachresis. 7. Onomatopœia. 8. Hyperbole. 9. Tapinosis. 10. Emphasis. Tropos *Orationis* similiter decem, quorum 1. Allegoria. 2. Ænigma. 3. Proverbium. 4. Apologi. 5. Parabolæ. 6. Ironia. 7. Sarcasmus. 8. Antiphrasis. 9. Accismus. 10. Mimesis. *Dresserus Elocut. lib. 1.* Tropos dictionis facit *duodecim*; omittit enim Hyperbolen & Tapinosin, & iisdem addit Antiphrasin, Phrasin, Periphrasin, Paraphrasin. *Verum ex his quidam generales tropi affectiones sunt*, ideoque peculiare ejusdem species esse non possunt, ut Hyperbole, Catachresis & Allegoria: *Quidam enumeratis veris tropis quatuor* Metonymiæ, Ironiæ, Metaphoræ & Synecdoche, earundemque affectionibus generalibus subjiciuntur.

Qui.